

по нѣкога се случва, че ние се страхуваме и да заглѣднемъ въ душата си, да не би да се унизимъ и укоримъ въ очитѣ си; при това пжкъ нищо нж не въспира и не побърква дѣ се взираме въ по-стжжикитѣ на другитѣ, — по нѣкога за това нж подканя биле завистъ, наскърбеното ни самолюбие, че въ общото мнѣние ние стоимъ по долу отъ другитѣ. Който не съглежда постжжикитѣ си, недава око на тѣхъ, той никога нѣма да се управи нито отъ недостаткитѣ, нито отъ пороцитѣ си; напротивъ всичкитѣ тия отъ день на день ще се засилватъ въ него и ще растжтъ.

14.

Плъхъ и Мишка.

„Сосѣдко-бе! Ти чули новината?“

Притекла мишка, пжшка-пжшка,

И весело на плжха тръшка:

„Каква се брѣтви тя — кое ѣ аслжта!

„Приказватъ, — котката въ ржцѣтѣ на арслана

„Допаднала, и е одрана и распрана.

„Е, слава Богу, и за насъ —

„Да си починимъ, дойди часъ!“ —

— Недѣй са, сестро, толкозъ радва,

„И току тѣй не се надѣй!“

Поучно плѣхътъ неи казва, —

„Съ негтитѣ котката догдѣ ѣ,

„Борбата е не равна:

Опасенъ е животътъ на Арслана!

Кат' котката тѣй на редѣтъ,

„Кой силенъ звѣрь е на свѣтътъ!?“ —
